

Китоби Дониёл — Яксаду панҷоҳу сеюм

Рамзшиносии рӯҳонии подшоҳии шимолӣ ва ҷанубӣ: сафаре аз миёни маъбадҳои Китоби Муқаддас ва табиати инсон

Jeff Pippenger

2024-03-23

Подшоҳии шимолӣ табиати поёниро дар маъбади инсоният намояндагӣ мекард; он ҷисмро дар маъбади калисо намояндагӣ мекард; он башарияти ҷисмониро дар маъбади Масеҳ намояндагӣ мекард. Масеҳ ҳар маъбадро бино кардааст, ва Ӯ ҳар таҳкурси гузоштааст, ва санги аввал дар маъбади миллеритӣ таълимоти «ҳафт замон» буд, ки онро ду ҷӯби Ҳизқиёл намояндагӣ мекунам. Дар исёни соли 1863, адвентизми Лоудикия «санги кунҷии» нубуввати худро рад намуд, ки ин дар бино шудани маъбади заминӣ низ рӯй дода буд. Санги радшуда таъин шуда буд, ки дар анҷоми бардоштани маъбад баргузида гардад, ҳарчанд ки дар тамоми давраи сохтмон санги пешпо хӯрдан буд. Бо вуҷуди ин, Каломӣ нубуввати муайян месозад, ки санги радшудаи пешпо хӯрдан дар ниҳоят сари кунҷ хоҳад шуд.

Ҷӯби «ҳафт замон», чунон ки бо подшоҳии ҷанубӣ ифода ёфтааст, нисбат ба подшоҳии шимолӣ «сар» аст. Он «сар» аст, зеро маҳз дар подшоҳии ҷанубӣ Худо Ерусалимро ҳамчун шаҳри Худ муайян кард, ки дар он ҷо муқаддасгоҳи Худ ва номи Худро қарор дод. То замоне ки он ду ҷӯб аз соли 1798 то соли 1844 ба ҳам пайваста шуданд, «сар» подшоҳии поёнии ҷанубӣ буд. Вақте ки ба Юҳанно, дар соли 1844, гуфта шуд, ки подшоҳии шимолро воғузорад, зеро он ба халқҳо дода шуда буд, подшоҳии ҷанубӣ ҳамчун парчае боқӣ монд, ки танҳо истода, як миллат буд, ё дастикам ҳамин нақша буд. Он нақша бо исёни соли 1863 ва аввалин «исёни Қодеш»-и Исроили муосир боздошта шуд.

Дар 11 сентябри соли 2001, Худованд калисои Лоудикияи Худро ба соли 1863, ба соли 1888, ба соли 1919 ва ба соли 1957, ба «исёни дуҷум дар Қодеш» бозгардонд. Аммо дар он исён, ваъдаи он ки санге, ки рад карда шуда буд, сари ғӯша мегардад, акнун дар ҳоли иҷро шудан аст. Он дар қасоне иҷро мешавад, ки ҳамчун яксаду чилу чаҳор ҳазор муаррифӣ шудаанд, ки Масеҳ дар миёни онҳо пайвастанӣ илоҳият ва инсониятро барои абад ба анҷом мерасонад.

Павлус табиати пасттарро чун ҷисм, ва табиати болотарро чун ақл муайян кард. Ӯ ҷисмро (табиати пасттарро) ҳамчун марғ муайян намуд.

Зеро мо медонем, ки шариат рӯҳонист; лекин ман ҷисмонӣ ҳастам, ва зери гуноҳ фурухта шудаам. Зеро он чиро ки ба амал меоварам, наменвисандам; зеро он чиро ки мехоҳам, ба ҷо намеоварам, балки он чиро ки аз он нафрат дорам, ҳамонро мекунам. Пас, агар он чиро ки намехоҳам, ба ҷо оварам, ба шариат розӣ мешавам, ки он некӯст. Акнун бошад, дигар на ман инро ба ҷо меоварам, балки гуноҳе ки дар ман сокин аст. Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, ҳеҷ чизе нек сокин нест; зеро ирода қардан назди ман ҳаст, аммо роҳе барои ба амал овардани он чи некӯст, намеёбам. Зеро он некеро ки мехоҳам, намекунам; балки он бадиро ки намехоҳам, ҳамонро мекунам. Ва

агар он чиро ки намехоҳам, мекунам, дигар на ман инро ба ҷо меоварам, балки гуноҳе ки дар ман сокин аст. Пас, чунин қонунеро меёбам, ки ҳар гоҳ мехоҳам некӣ кунам, бадӣ назди ман ҳозир аст. Зеро аз рӯи инсонӣ ботинӣ аз шарияти Худо лаззат мебарам; лекин дар аъзои худ қонуни дигареро мебинам, ки ба зидди қонуни хиради ман ҷанг мекунад ва маро асири қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар аъзои ман аст. Эй ман одами бечора! Кист, ки маро аз ҷисми ин мамот халос кунад? Румиён 7:14–24.

Павлус медонист, ки дар «ҷисми» ӯ «ҳеҷ чизӣ нест» сокин нест. Майлҳо, ҳам меросӣ ва ҳам парваришёфта, ки дар ҷисми ӯ (бадани ӯ) вучуд доштанд, танҳо ба он кор мекарданд, ки ӯро ба гуноҳ бикашонанд. Он майлҳо шарияти гуноҳро ифода мекарданд, аммо Павлус мехост шарияти Худоро нигоҳ дорад, на шарияти гуноҳро. Шарияти Худоро Павлус ҳамчун «шарияти ақли худ» (табиати олии худ) муайян мекард. Нидои ӯ ин буд: «Кист, ки маро аз ҷисми ин мамот халос кунад?» Албатта, Павлус медонист, ки илоҳият аст, ки халосиро меоварад, аммо ӯ ҳамчунин медонист, ки кори халосӣ иштироки ӯро талаб мекунад.

Пас, эй маҳбубони ман, чунон ки ҳамеша итоат намудаед, на танҳо дар ҳузури ман, балки ҳоло боз ҳам бештар дар ғайбати ман, наҷоти худро бо тарс ва ларз ба амал оваред. Зеро Худост, ки дар шумо ҳам хоҳиш ва ҳам амалро ба ҳасби ризои неки Худ ба вучуд меоварад. Филиппиён 2:12, 13.

Раҳой аз ҷисми мамот ба василаи қуввати Илоҳӣ анҷом дода шуд, қуввате ки бо қуввати инсонӣ пайваст буд, ва ҳамин буд намунае ки Исо барои одамон пешкаш кард. Ҳатто дар ҳоле ки қонуни гуноҳ дар табиати поёнии ҷисм ғайбона амал мекард, Исо табиати поёнии Худро бо таслими иродаи Худ ба иродаи Падари Худ, дар итоати қонуни Худо нигоҳ дошт. Павлус метавонист раҳой ёбад, агар иродаи худро ба иродаи илоҳият таслим мекард. Бо ин кор, ӯ наҷоти худро ба амал меовард, ва ҳамин аст он чи Систер Уайт дар назар дорад, вақте ки ӯ дар бораи кори аз ҳаёти мо бартараф кардани гуноҳ суҳан мегӯяд.

«Ҳар ҷоне, ки худро ба Худо таслим карданро рад мекунад, зери ҳукмронии қувваи дигаре қарор дорад. Ӯ аз он худ нест. Шояд аз озодӣ суҳан гӯяд, аммо дар ғуломии хортарин қарор дорад. Ба ӯ иҷозат дода намешавад, ки зебоии ҳақиқатро бинад, зеро ақли ӯ зери ҳукмронии Шайтон аст. Дар ҳоле ки худро фиреб медиҳад, ки аз ҳукми довари хеш пайравӣ мекунад, ӯ ба иродаи мири зулмот итоат мекунад. Масеҳ омад, то банду занҷирҳои ғуломии гуноҳро аз ҷон бишканад. “Пас, агар Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд”. “Қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ” моро “аз қонуни гуноҳ ва мамот” озод мекунад. Румиён 8:2.»

«Дар кори наҷот ҳеҷ гуна маҷбурият вучуд надорад. Ҳеҷ қувваи беруна ба кор бурда намешавад. Зери таъсири Рӯҳи Худо, инсон озод гузошта мешавад, то интиҳоб кунад, ки ба кӣ хизмат хоҳад кард. Дар он тағйироте ки ҳангоме рӯй медиҳад, ки ҷон худро ба Масеҳ таслим мекунад, болотарин маънои озодӣ вучуд дорад. Рондани гуноҳ амали ҳуди ҷон аст. Дуруст аст, ки мо ҳеҷ қудрате надорем, то худро аз зери назорати Шайтон озод кунем; аммо вақте ки мо орзу мекунем, ки аз гуноҳ озод гардем, ва дар эҳтиёҷи бузурги худ ба қуввае, ки берун аз мо ва болотар аз мост, фарёд мебардорем, қувваҳои ҷон ба неруи илоҳии Рӯҳи Муқаддас саршор мегарданд, ва онҳо ба амрҳои ирода итоат

мекунанд, то иродаи Худоро ба ҷо оваранд.

«Ягона шарт, ки бар он озодии инсон мумкин аст, ин аст, ки ӯ бо Масеҳ як гардад. «Ростӣ шуморо озод хоҳад кард;» ва Масеҳ ҳамон Ростист. Гуноҳ танҳо ба воситаи сусти гардондани ақл ва нобуд сохтани озодии ҷон метавонад пирӯз шавад. Итоат ба Худо бозгашт ба худӣ ҳақиқии инсон аст,—ба ҷалол ва қаромати ҳақиқии одам. Шариати илоҳӣ, ки мо ба итоати он оварда мешавем, «шариати озодӣ» аст. Яъқуб 2:12.» Орзуи асрҳо, 466.

Павлус нидо кард: «Эй ман — инсонӣ бадбахт! Кист, ки маро аз ҷисми ин мамонт ҳалос хоҳад кард?» Хоҳар Уайт гуфтааст: «Вақте ки мо орзу мекунем, ки аз гуноҳ озод гардем, ва дар эҳтиёҷи бузургии худ барои қуввае берун аз худ ва болотар аз худ нидо мекунем, қувваҳои ҷон бо нерӯи илоҳии Рӯҳулқудс фаро гирифта мешаванд, ва онҳо, дар иҷрои иродаи Худо, ба амрҳои ирода итоат мекунанд». Ҳангоми ба амал овардани пайванди инсонияти мо бо илоҳияти Масеҳ, ба воситаи ба қор бурдани иродаи худ, мо он «амал»-и дур сохтани гуноҳро аз «ҷони» худ анҷом медиҳем.

Аммо он чиро ки мо «лозим аст бифаҳмем, қувваи ҳақиқии ирода аст». Ирода «қувваи ҳоким дар табиати инсон, қудрати қарорғирӣ ё интиҳоби ӯст. Ҳама чиз ба амали дурусти ирода вобаста аст. Худо қудрати интиҳобро ба одамон додааст; ин аз он онҳост, то онро ба қор баранд. Шумо наметавонед дили худро дигар қунед, наметавонед аз ҷониби худ меҳру муҳаббати онро ба Худо бидиҳед; аммо наметавонед интиҳоб қунед, ки ба Ӯ хизмат намоед. Шумо наметавонед иродаи худро ба Ӯ бисупоред; он гоҳ Ӯ дар шумо амал хоҳад кард, то мувофиқи ризоияти неки Худо амал қунед ва бихоҳед. Ба ин тарз тамоми табиати шумо зери идораи Рӯҳи Масеҳ қарор хоҳад гирифт; меҳру муҳаббати шумо бар Ӯ мутамарказ хоҳад шуд, андешаҳои шумо бо Ӯ ҳамоҳанг хоҳанд буд.»

Павлус ин ҳақиқатҳоро медонист, ва ӯ медонист, ки табиати поёнии ӯ бояд ба воситаи ба қор бурдани иродааш, аз ҷониби табиати болоии ӯ, дар итоат нигоҳ дошта шавад. Аз ҳамин сабаб Павлус ҳар рӯз мемурд.

Ба шодии шумо, ки онро дар Масеҳ Исо Худованди мо дорам, қасам меҳурам: ман ҳар рӯз мемирам. 1 Қўринтиён 15:31.

Павлус медонист, ки ба ӯ лозим аст табиати поёнии худро ҳар рӯз маслуб созад, бо ба қор бурдани иродаи худ, то табиати поёнии худро дар итоат нигоҳ дорад. Бинобар ин, ӯ ҷисми худро маслуб мекард.

Ва онҳое ки аз он Масеҳанд, ҷисмро бо ҳавасҳо ва шаҳватҳои маслуб кардаанд. Галотиён 5:24.

Павлус медонист, ки ҷисми гуноҳкори ӯ то Омадани Дуюми Масеҳ дар инсоният вучуд хоҳад дошт, вақте ки мўминони вафодор дар як мижа задан соҳиби ҷисми нави пурҷалол хоҳанд шуд. Аз ин рӯ, соли 1798 пояи он чиҳилу шаш солро муайян мекунад, ки дар он маъбади миллерӣ бино карда шуд, зеро Масеҳ, ҳамчун ягона таҳкурсии Барраи забхшуда аз бунёди олам буд. Подшоҳии шимолӣ ҷисм буд, ки ба воситаи гуноҳ бар инсоният ғолиб

омада, худро боло бардошта, ба подшоҳии қалбакии шимолӣ табдил ёфта буд. Дар соли 1844 ба Юҳанно гуфта шуд, ки сахро «берун гузорад», ки ин дар юнонӣ маънои рад кардани табиати поёнӣ дорад, табиате, ки бар табиати оӣ, ки Худо баргузида буд Номи Худо дар он ҷо қарор диҳад, ғолиб омада буд; ва дар соли 1798 ҷисм (табиати поёнӣ) бо «ҳавасҳо ва шаҳватҳо»-и он бояд маслуб карда мешуд.

Дар асос, ҷисми Масеҳ дар маслубшавӣ мурд, зеро Ӯ аз зиндагон бурида шуд. Подшоҳии ҷанубӣ пас бояд як миллат бошад, бо як подшоҳ, дар аҳд бо Худо, ва миллате бошад, ки муқаддасгоҳи Худо дар миёни он аст. Қатор бар қатор, «ҳафт замон», акнун «сари ғӯша» аст, зеро аз 11 сентябри соли 2001 Худо «лашқари шимолии» Худо ҳамчун парчам бармехезонад. Он лашқар бояд як миллат бошад, ва он миллат танҳо сурати Ӯро инъикос хоҳад кард, ва инро маҳз дар ҳамон замоне ба ҷо меоварад, ки Шайтон «шоҳи» худро, ки сурати ҳайвон аст, бармехезонад. Дар боби сиёҳафтуми Ҳизқиёл паёми чор бод паёми борони охириро бар онҳое меамад, ки он гоҳ ҳамчун он лашқар бармехезанд. Паёми чор бод ҳамон паёми Карнаи Ҳафтум аст, ки дар он сирри Худо ба анҷом мерасад.

Кори анҷомдиҳандаи мӯҳрғузурӣ 7-уми октябри соли 2023 оғоз ёфт. Замони мӯҳрғузурии яксаду чихилу чаҳор ҳазор дар ҷараёни садо додани Карнаи Ҳафтум ба анҷом мерасад, ва он карнай дар раванди мӯҳрғузурӣ се бор садо медиҳад. Он ҳамеша зарбаи исломро бар Заминаи Ҷалол нишон медиҳад. «Заминаи ҷалол»-и рӯҳонии муосир 11-уми сентябри соли 2001 зарба хӯрд, ва заминаи ҷалолӣ қадимии асли 7-уми октябри соли 2023 зарба хӯрд, айнан дар ҳамон сола ки он ду шоҳиде, ки кушта шуда буданд, дубора зинда гаштанд. Зарбаи сеюм дар вақти қонуни якшанбеи наздикшаванда дар Иёлоти Муттаҳида хоҳад буд.

Аз 7 октябри соли 2023, шоҳи ҷумҳуриҳо ва шоҳи ҳақиқии протестантии ҳайвони заминӣ гузаришҳои ниҳонии худро ба шоҳе анҷом медиҳанд, ки дар қонуни якшанбеи наздикоянда ё ҳамчун аждаҳо суҳан меғӯяд ё ҳамчун Барра. Ду зухуроти муҳолифони дохилӣ ва хориҷӣ дар низои бузург, ки дар ҷараёни рӯйдодҳои хотимавии таърихи замин ба сахна меояд, ҳар ду дар таърихе ҷойгиранд, ки аз ҷониби ояти чихилуми боби ёздаҳуми китоби Дониёл муаррифӣ шудааст. Ду инкишофи ниҳонии он ду шоҳ дар замони садо додани Карнаи Ҳафтум анҷом меёбад. Карнаи Ҳафтум сеюмин аз се карнайи вой аст.

Се вой бар татбиқи сегонаи нубувватро ифода мекунанд ва бо ин амал шоҳидии қавие дар бораи нишонаи роҳии 7 октябри соли 2023 фароҳам меоранд. Ҳам дар войи аввал ва ҳам дар войи дуюм, ҷанги ислом бар зидди лашқарҳои Рум анҷом дода шуд, ки дар рӯзҳои охир он Иёлоти Муттаҳида аст, ҷунончи инро фатҳи Иттиҳоди Шӯравӣ, ки дар соли 1989 ба воситаи эътилофи маҳфӣ миёни зиддимасеҳ (Поп Иоанн Павели II) ва пайғамбари дурӯғин (Роналд Рейган) ба амал омад, тасдиқ менамояд.

Дар мусибати якум, ҷунон ки дар боби нӯҳуми Ваҳй баён шудааст, пешгӯии замонӣ ба мӯҳлати панҷ моҳ вучуд дорад, ки яксаду панҷоҳ сол аст. Дар мусибати дуюм, пешгӯии замонӣ ба мӯҳлати сесаду наваду як сол ва понздаҳ рӯз вучуд дорад. Ҳар ду пешгӯии замонӣ ҷангро бар зидди Рум, ки Ислом дар давоми ду таърихе, ки мусибатҳои якум ва дуюмро ифода мекунанд, ба миён овард, намоёндагӣ мекунанд. Ин ду пешгӯӣ дорои ду натиҷаи

гуногуни чанг буданд. Дар яксаду панҷоҳ соли аввал, Ислон бояд ба Рум «осеб» мерасонд, ва дар пешгӯии сесаду наваду як сол ва понздаҳ рӯз, Ислон бояд Румро «мекушт». Ин ду пешгӯӣ мустақиман ба ҳам пайваста буданд. Поёни он яксаду панҷоҳ соли, ки дар он Ислон бояд ба Рум осеб мерасонд, оғози он сесаду наваду як сол ва понздаҳ рӯзро муайян мекард, ки дар давоми он Ислон бояд Румро мекушт. Мусибатҳои якум ва дуум бо поёни яксаду панҷоҳ сол ва оғози сесаду наваду як сол ва понздаҳ рӯз аз ҳам ҷудо мешаванд.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико бо фарорасии наздики қонуни якшанбе дигар салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас намоишад, ва маҳз дар он вақт аст, ки он ба маънои нубуввати «кушта» мешавад. Соати «заминларзаи бузург» дар боби ёздаҳуми Ваҳй ҳамон қонуни наздикояндаи якшанбе аст, ва ҳангоме ки он соат фаро мерасад, Карнаи Ҳафтумии Ислон низ ҳамзамон фаро мерасад. Он барои ишора намудан ба анҷом, ё марги салтанати шашум меояд, ки он лашкари Рум дар рӯзҳои охир аст. Он маргро яксаду панҷоҳ соли озор расондани Ислон ба лашкари Рум пешгузашта буд. Мувофиқи расонаҳои асосӣ, ки мекушанд фаъолияти исломи тундравро дар ҷаҳони муосир қамаҳамият нишон диҳанд, аз 7 октябри соли 2023 то замони навиштани ин мақола, 12 феврали соли 2024, Ислон бар зидди манфиатҳои Амрико дар саросари ҷаҳон яксаду шасту панҷ ҳафта анҷом додааст.

Як саду панҷоҳ соли озор расонидани Ислон ба лашкари Рум, ки дар воҳи якум ва дуум ба кушта шудани лашкари Рум меанҷомад, дар таърихи воҳи сеюм такрор мегардад, зеро тарзи амали татбиқи сегонаи нубувват ҷунин аст. Навохтани Карнаи Ҳафтум, ки мӯҳригузори саду чиҳилу чор ҳазор аст, ва он ҳангомест, ки иттиҳоди илоҳият бо инсоният ба вуқӯъ меояд, ҷунон ки бо пайвастании ду ҷӯб ифода шудааст, се аломати роҳ дорад: якум — замини ҷалоломезии рӯҳонӣ аст, ва охири — замини ҷалоломезии рӯҳонӣ. Аломати миёнаи роҳ — замини ҷалоломезии айний аст.

Дар соли 2023 тарқиши дууми Карнаи оғоҳқунанда аз воҳи сеюм эскалатсияи чанги Ислонро, ҳангоме ки он ба даврае ворид шуд, ки дар он бояд ба ҳайвони замин «зарар» расонад, муайян кард. Дар ҳамон сол, ду шӯҳиди шӯҳи ҷумҳуриҳо ва шӯҳи протестантии ҳақиқӣ дубора зинда шуданд ва гузаришҳои мутақобилаи худро ба сӯи шӯҳҳои рамзии ниҳии худ оғоз намуданд. Барои шӯҳи ҷумҳуриҳо, ин ҳамгироии ҳамаи қудратҳои муртадди протестантии бо ҳамаи қудратҳои муртадди ҷумҳуриҳо буд, то як шӯҳ ташкил гардад, ки он сурати ҳайвон аст. Аммо барои шӯҳи протестантии ҳақиқӣ, ин ҳамбастагии Илоҳият бо инсоният буд, ҳангоме ки шӯҳ аз рӯйхолати ҳислат аз Лоудикия ба Филадельфия мегузашт, то муқобили сурати ҳайвонро инъикос намояд. Соли 2023 бисту ду сол пас аз соли 2001 фаро расид ва бинобар ин пайванди рамзии Илоҳияти бо инсоният муттаҳидшударо ифода мекард.

Тамоми ин таърих дар ояти чиҳилуми Дониёл ёздаҳ руҳ мегиҳад, яъне ҳамон ояте ки мӯҳраш кушода шуд ва афзоиши донишро дар соли 1989 ба вуҷуд овард, ки онро дарёи Ҳиддакел ифода мекунад. Дар таърихи нубуввати он оят, қори ниҳой дар Қудси Ақдас низ ба анҷом мерасад, ки ҳамон нурест, ки дар соли 1798 кушода шуд, ва онро дарёи Улай ифода мекунад. Ибтидои ояти чиҳил вақти охири дар соли 1798 муайян мекунад, ва анҷоми оят вақти охири дар соли 1989 муайян мекунад, ва ҳар ду дарё дар таърихи ояти чиҳил бо

ҳам мепайванданд, чунон ки Дачла ва Фурот (Улай ва Ҳиддакел) низ андаке пеш аз расидан ба Халичи Форс бо ҳам мепайванданд.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Рӯҳи Парвардигор Худо бар ман аст; зеро ки Парвардигор маро тадҳин намудааст, то ба ҳалимон башорати нек расонам; маро фиристодааст, то дилшикастагонро шифо бахшам, ба асирон озодиро эълон намоям, ва ба бастагон кушодашавии зиндонро; То соли мақбули Парвардигор ва рӯзи интиқоми Худои моро эълон намоям; то ҳамаи мотамдоронро тасалли диҳам; То барои мотамдорони Сион муқаррар намоям, ки ба онҳо ба ҷои хокистар зебӣ, рағғани шодӣ ба ҷои мотам, ҷомаи ҳамд ба ҷои рӯҳи андӯх бахшида шавад; то онҳо дарахтони адолат, ниҳоли Парвардигор хонда шаванд, то ки Ё чалол ёбад.

Ва онҳо харобаҳои қадими рои бино хоҳанд кард, вайронии пешинаро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои харобшударо, яъне вайронии наслҳои бисёрро, аз нав барқарор хоҳанд кард. Ва беғонагон истода, рамаҳои шуморо хоҳанд ҷаронид, ва писарони аҷнабии шудгоргарони шумо ва боғбонии тоқзори шумо хоҳанд буд. Аммо шумо Қоҳини Худованд номида хоҳед шуд; мардум шуморо Ходими Худои мо хоҳанд хонд; сарвати халқҳо хоҳед ҳурд, ва ба ҷалоли онҳо фахр хоҳед кард. Ба ивази расоии худ дучанд хоҳед ёфт; ва ба ивази ҳиҷолат онҳо аз насиби худ шод хоҳанд шуд; бинобар ин, дар замини худ дучандро соҳиб хоҳанд шуд: шодии абадӣ насиби онҳо хоҳад буд.

Зеро Ман, ки Худованд ҳастам, довариро дӯст медорам, ғоратро барои қурбонии сӯхтани бад мебинам; ва қори онҳо дар ростӣ роҳнамоӣ хоҳам кард, ва бо онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст. Ва насли онҳо дар миёни халқҳо шинохта хоҳад шуд, ва авлоди онҳо дар миёни қавмҳо; ҳар қӣ онҳо бубинад, эътироф хоҳад кард, ки онҳо он насл ҳастанд, ки Худованд баракат додааст. Ман дар Худованд бисёр шодӣ хоҳам кард, ҷонам дар Худои ман ба вачд хоҳад омад; зеро ки Ё маро ба либосҳои наҷот пӯшондааст, маро бо ҷомаи адолат фаро гирифтааст, чунон ки домод худро бо зинат меорояд, ва арӯс худро бо ҷавоҳироти худ оро медиҳад. Зеро, чунон ки замин наждаи худро мерӯёнад, ва чунон ки боғ он ҷиро, ки дар он кошта шудааст, мерӯёнад, ҳамон тавр Худованди Худо адолат ва ҳамро пешии ҳамаи халқҳо хоҳад рӯёнд. Ишаё 61:1–11.